

7. ПРОВАЛЪТ НА ОРАНЖЕВИЯ ПРЕВРАТ И НА ДИСКРЕДИТАЦИЯТА НА ПУТИН В РУСИЯ. КИРИЛ ШОПОВ

Кирил Шопов,

професор по политология,

доктор по философия, ВТУ “Св. св. Кирил и Методий”

ПРОВАЛЪТ НА ОРАНЖЕВИЯ ПРЕВРАТ И

НА ДИСКРЕДИТАЦИЯТА НА ПУТИН В РУСИЯ

[Shopov Cyrill Quo vadis Russia 2012.pdf](#)

Западът (основно САЩ и Англия) не желаеха да видят Владимир Путин отново на президентското кормило през март 2012 г. Някои от причините бяха следните:

1. Стратегическият съюз с Китай по различни въпроси, например ненамесата във вътрешните работи на Сирия.

2. Укрепването на Шанхайската организация за сътрудничество (ШОС) и изтласкването на САЩ от Средна Азия.

3. Продължаването на политиката на строг контрол върху дейността на американските и английските икономически субекти в Русия, за да не се достигне отново до „безпредел“ в почти безплатното източване на нефта, газта и природните богатства на Русия, както беше традицията във връзка с елцинския Федерален закон за съглашенията за подялбата на продукцията. На следния линк[1] може да се види филмът „Неизвестный Путин“ на Андрей Караулов, в който е описана борбата срещу този „безпредел“. Само от ревизията на „Федеральный закон о соглашениях о разделе продукции“ (приет на 30. 12. 1995 г. N 225-ФЗ) Русия увеличава бюджета си 4 пъти, а събираемостта на данъците от нефтената промишленост след делото срещу престъпника Ходорковски нараства 80 пъти!

4. Вероятното въвеждане на строг контрол върху дейността на различни неправителствени организации, намесващи се чрез финансови средства във вътрешните работи на Русия.

5. Усилването на връзките с държавите от БРИКС за сметка на релациите със САЩ.

6. Взаимните отношения с Иран в областта на атомната енергетика, военното производство и др.

7. Инвестициите в сигурността, отбраната и военното производство, които засилват качествата на Русия като надрегионална държава и я придвижват бавно към статута на световен играч.

8. Създаването на Евразийския икономически, а впоследствие политически и военен съюз с Беларус и Казахстан, с което се възстановява гръбнакът на бившия СССР като геополитическо (но не и идеологическо) образувание.

Това са само осем от причините за нежеланието на САЩ да видят Путин начело на Русия, а с едно изречение те са, че Путин е лидер, който засилва Русия, а не я отслабва, както любимите на САЩ и Англия Горбачов и Елцин. За да попречат на Путин да стане президент за трети път, САЩ прибегнаха до опит за извършване на „цветна революция“, „зимна пролет“ и други кичозни наименования, скриващи опит за медийно манипулиран преврат.

Т.нар. „цветни революции“ отдавна са в гнило състояние като застояла вода в забравена ваза. Символите на украинската „оранжева революция“ – Ющенко и Тимошенко, са сведени до състояние на политически маргинали; в Грузия имаме класически случай на корумпирана просевероамериканска диктатура:

В Белгия се подготвя съдебен процес срещу Саакашвили, който може да забрани влизането на грузинския президент в Белгия, съответно да го лиши от достъп до институциите на ЕС и щабквартирата на НАТО. „Обвиняваме сегашния президент на Грузия в престъпления срещу човечеството, фалшифициране на президентските избори през 2007 г., подпалване на война с Русия, системни репресии срещу несъгласните, физическа разправа с дейци на опозицията и на обществени организации“, заяви пред ИТАР–ТАСС инициаторът на процеса Мераб Блададзе, грузински правозащитник, шеф на грузинския медиен съюз “Обектив”. По думите му в Грузия има 93-ма политически затворници, като 10 от тях са признати като "затворници на съвестта" от Международната федерация за правата на човека. Общо в затворите на Грузия лежат 45 000 души. „Материалите по делото са събрани. Разчитаме процесът да започне до месец. Белгийските ни адвокати са сигурни в успеха“, добави Мераб Блададзе[2].

Арабската „пролет“ замръзна в ислямизъм и анархия, и не донесе очаквания ефект на доминото, който да се изрази в падане на властта в Иран, или поне в Сирия.

Въпреки това повсеместно гниене, опитите за „оранжева“ намеса във вътрешните работи на суверенни държави продължават. Най-сериозният по мащабите бе опитът на САЩ чрез финансирани от различни неправителствени организации опозиционно настроени групи и лица да се дискредитира Владимир Путин и да не бъде избран той за президент, или да се предизвика, не

дай Бог, гражданска война в Русия. Според различни източници част от получателите на финансови средства от янките са блогърът А. Навани, политикът Борис Немцов, ръководителят на „Левада Център“ Лев Гудков, главният редактор на “Новая газета” Д. Муратов, директорката на Асоциация “Голос” Л. Шибанова, политикът Владимир Рижков, журналистите О. Романова, И. Ясина, А. Риклин, Ю. Латинина. Също така политикът Л. Пономарьов, Гари Каспаров, шефът на „Мемориал“ А. Рогински, лидерът на крайно левите формирования Сергей Удалцов^[3] и мн. други.

За корупцията сред просевероамериканската несистемна опозиция бе заснет и документалният филм на НТВ „Анатомия протеста“. Срещу него у нас и на Запад (в контролираните от САЩ медии) се изписаха тонове мастило, но той показва ясно кой подстрекава руското общество срещу държавността и с чии съвети. Обаче този филм бе заснет чак след смазващата победа на Путин на президентските избори. А преди това опасността от успех на оранжевия преврат бе твърде голяма. При условие че на улицата нямаше руснаци, които ясно да кажат на просевероамериканската несистемна опозиция – улицата не е само ваша, вие нямате монопол над уличните протести.

Истината е, че властта в Русия не бе съвсем готова за блокиране на евентуален оранжев преврат, защото средствата за полицейски контрол над тълпата не са достатъчни, за да се неутрализира информационната война в световните медии.

Блокажът на оранжевия преврат в Русия започна от частни лица, както е редно, на медийно равнище, в телевизиите и в интернет – т.е. на местата, от които тръгна. И борбата срещу оранжевия преврат успешно бе извършена от група руски граждани от различен етнос, блестящи руски интелектуалци, хора с огромни познания за обществото и историята, и с бърза политическа реакция.

Най-важната роля изпълни един от интелектуалците – Сергей Кургинян. Човек с огромна енергия, силна воля и отличен оратор, Кургинян (математик, режисьор и политолог) успя да мобилизира чрез поредица от предавания и дискусии голяма група от интелигентни хора, които излязоха на митинга на Поклонная гора, за да се противопоставят на т.нар. оранжева несистемна опозиция срещу руската държавност. Тази оранжева несистемна опозиция бе заподозряна, благодарение и на Кургинян, че следва указанията на североамерикански служби и в частност на посланика на САЩ в Москва Макфол (Michael Anthony McFaul).

Междувременно един от най-известните руски телевизионни журналисти (ако не и най-известният) Владимир Познер направи интервю с посланик Макфол. Познер е сред критиците на Путин и “Единна Русия” и посланикът се бе разположил удобно като на гости на приятел. Отначало интервюто вървеше добре за Макфол, след което Познер зададе канонада от въпроси, като например САЩ ли финансират Навални; защо след като човешките права в Русия се спазват много по-добре, отколкото в Китай, пресата в САЩ е пълна с критики към Русия и никакви критики към Китай; защо в трудовете си Макфол пише, че Путин е руският Милошевич и трябва да свърши като Милошевич (т.е. лишен от медицинска помощ да умре в затвора); защо първата самостоятелна среща на Макфол в Русия е срещата с несистемната опозиция. Доведен до състояние на глупаво цвърчене Макфол бе стреснат и безпомощен – държеше се като разобличен. Включително и като много лоша подготовка в говоренето на руски език. Все пак се касае за професор с безсрочен договор на преподавател по руска история и политика – не ми е ясно за какво качество на американските учени става дума, след като посланикът „специалист“ не знае езика на основния му обект на изследване?! Пък и в американските статии го описват като отлично владеещ руски език?!

Оранжевата несистемна опозиция (ръководена от част от споменатите по-горе грандополучатели) претърпя пълен крах и целите ѝ – дискредитиране на Владимир Путин и създаване на хаос в Москва, Петербург, Владивосток и др. големи градове се провалиха. Ако някой (например патологичният русофоб сенатор Джон Маккейн) си е правил илюзии, че Русия е Египет на американския приятел Мубарак, или Грузия на американския приятел Шеварднадзе, и че оранжевият преврат ще се осъществи от уличен шантаж, явно е сбъркал.

Трябва да се спомене, че до Сергей Кургинян застанаха Максим Шевченко, Михаил Леонтиев, Анатолий Васерман, Александр Проханов, Александр Дугин, телевизионният водещ и блогър Николай Стариков.

Всеки от тях е достоен за самостоятелно изследване като автор на предавания или съчинения по политология, философия, социология, журналистика. За кратко време Кургинян, известен във форумите със съкращението СЕК (Сергей Ервандович Кургинян) и неговите симпатизанти успяха да демонстрират на Русия, че улицата не е собственост на оранжевата несистемна опозиция. Показаха че уличният шантаж на едно скромно, но добре платено малцинство, може да се обърне срещу това малцинство и неговия спонсор (според твърдения на системната опозиция, официалната власт и отделни анализатори) в едно повсеместно презрение. Както и стана.

Задължително трябва да добавя, че нито един от интелектуалците, които споменах, и които бяха оратори на митинга на Поклоная гора, не защитава еднозначно Путин и особено пък партията „Единна Русия“. Напротив, те са твърде критични към Путин, а специално Кургинян дори не вярва, че Путин може да промени нещо. Той просто очаква Путин да не влоши ситуацията, докато се изгради реален мобилизационен политически фронт.

И след избирането на Владимир Путин за президент медийната война на определени сили от Запада срещу Путин продължава със завидни темпове. Пропагандата срещу Путин, а оттам и срещу почти 70% от руските граждани, гласували в негова подкрепа, се движи в добре познатото от преди изборите русло. Широко продължават да се повтарят втръснатите дори на опозицията в Русия твърдения, че срещу Путин са „честните и некорумпираните“ (Борис Немцов и Ирина Хакамада ли?); „младите и креативните“ (Валерия Новодворская и Евгения Албац ли?); „средната класа“ (крайно левите на Сергей Удалцов ли?). За пореден път се втълпяват небивалиците за „авторитаризма“ на Путин и то от същите западни СМИ, които приветстваха т.нар. разстрел на Думата (расстрел Белого дома) извършен по заповед на Борис Елцин през септември–октомври 1993 г. и арестите на законния спикер (Руслан Хасбулатов) и вицепрезидент (Александър Руцкой).

Ако се разходим из сайтовете на западната преса, ще открием и добре познатите теми от медийната война срещу Путин.

Препоръчва се на правителството на Обама да се замени дискриминационната и демодирана поправка Джексън–Ваник с някакъв нов дискриминационен „Magnitsky Bill“ (в редакционна статия на „Minding Russia“)[\[4\]](#).

Рекламират като „харизматичен“ и „модерен“ пещерният комунист Удалцов – одиозна фигура на антипутинската улица, включен като ползвател на западни финансови средства в редица публикации (например в широко известния списък на Игор Панарин (Le Nouvel Observateur)[\[5\]](#).

Някои автори (Martin Sixsmith) подозират Путин в зли умисли, защото се изказа в подкрепа на правителствена програма за списък от сто книги за задължително четене от младите руснаци, а според този автор „хората от Дивия Изток трябва да се възхищават от всичко западно и особено от всичко американско“[\[6\]](#) (The New York Times).

„The Washington Post“ представя протестите на руския антипутински уличен конгломерат, предвождан от крайно неолибералния Борис Немцов (привърженик на тотално приватизиране на всичко и всички) и от крайно неокомунистическия Сергей Удалцов (привърженик на тотална конфискация на частната собственост) против телевизия НТВ, която показва зависимостта на водачите на антипутинската тълпа от финансовите средства на задграничните правителства[\[7\]](#).

Широко се рекламират творци, които са по една или друга лична причина са против политиката на Путин. За тях се пишат обширни статии, в които се обобщава например, че „писателите на Русия“ са против Путин и се изреждат три-четири имена. Сякаш най-богатата в момента световна литература – руската, се състои от три или дори десет имена[\[8\]](#).

„The Wall Street Journal“ е дал думата на Г. Каспаров и Немцов, за да съветват правителството на САЩ как да накаже най-добре руснаците задето са избрали Владимир Путин. Те виждат такава възможност в нова поправка – обсъждания в Конгреса на САЩ „Magnitsky Bill“[\[9\]](#). Като че ли подобни санкции ще изплатят външния дълг на САЩ, ще забавят икономическата мощ на Китай, или ще блокират Евразийския съюз на Русия, Казахстан и Беларус!

Въпреки тази истерия в определени относително трезви статии се посочва, че САЩ нямат друга успешна стратегия освен договорките с официална Русия по ред стратегически проблеми от по-голяма важност за режима във Вашингтон, отколкото за Русия (например въпросите за присъствието на САЩ в Средна Азия, в Афганистан и предизвикателствата им там, иранската ядрена програма и др). В този дух е статията на Джефри Манкоф в „The National Interest“[\[10\]](#).

Антипутинските западни медии (основно полските, английските и републиканските американски) рекламират широко милиардера Михаил Прохоров и много често публикуват хвалебствени статии за неговата сестра Ирина Прохорова[\[11\]](#). Рекламирането на М. Прохоров се налага заради очевидното изчерпване на идейния, енергийния и манипулативния заряд на т.нар. оранжева несистемна опозиция. Това изчерпване се признава и от убедени антипутинци, и от политически дистанцирани наблюдатели.

Сред поредицата критични, агресивни или направо отвратителни статии срещу Путин (сред последните е следният материал[\[12\]](#), ярко изпъква и една разумна отмерена публикация на

професора по история и политика на Русия в Принстънския университет Стивън Коен[13]. В нея се прави на пух и прах традиционната за западните издания медийна война срещу Путин. С аргументи С. Коен доказва, че Путин не е нито „автократ“; нито е виновен за смъртта на Литвиненко или някой друг свой политически противник; нито Русия върви към диктатура. Напротив С. Коен ясно казва, че елементи на диктатура е въвел любимият на Запада президент Елцин, а Путин е премахнал тези елементи. Авторът нарича огромното число подобни публикации пример за журналистически непрофесионализъм и отрицателен морал. Също така добавя, че тази изкривена оценка за Путин застрашава националната сигурност на САЩ, пречейки на рационална преценка на ситуацията и работа на САЩ с Русия. (Най-интересното обаче в публикацията са английските коментари на читателите след нея, голямата част от които твърдо застават зад Путин, а неколцина твърдят, че биха предпочели да гласуват за него, вместо за Ромни или Обама.)

Изводи: 90-те години на XX век окончателно отплуваха в миналото.

За победа на Запада (САЩ) в Студената война вече може да се говори само условно, предвид стабилизацията на Русия. За идеологическа победа на неолиберализма (рейгъномика, тачъризъм) също става смешно да се говори предвид кейнсианската икономическа политика в редица държави, на първо място в САЩ. Западът живее в условията на огромни финансови дългове и лошо контролиране на паричните маси.

Една от държавите, които не само не скъсаха с комунизма, но се ръководи от комунистическа партия (Китай), е най-големият външен кредитор на Западния свят. Този свят, който очаква от комунистическата страна свежи парични потоци, но все още си позволява да поучава всички останали.

Русия е стабилизирана във финансово, икономическо и политическо отношение. Подобрява се демографската ситуация, но тя остава един от най-важните проблеми за гигантската държава, както и въпросът с военната ефективност.

Във външнополитически план за Русия се реализират чудесни перспективи за разнообразяване (на български това означава диверсификация) на връзките.

Надявам се, че Владимир Путин ще следва онова, което му препоръчва Александър Дугин:

- Многополярност срещу североамериканска хегемония (тук Русия ще бъде подкрепена напълно от цяла Латинска Америка, Китай, Индия, Иран, Пакистан, Турция и цяла Африка);
- Създаване на евразийска валута за Евразийския съюз и цялостна реформа на банковата система, отказ от закупуване на североамерикански ценни книжа;
- Социална държавна ориентация;
- Съсредоточаване на икономиката върху реалните сектори, а не върху фиктивния капитал;
- Мащабна кампания за укрепване на руското самосъзнание и историческата гордост;
- Законово преследване на тероризма, радикалния национализъм, сепаратизма и ксенофобията, и позитивна интеграция на етническите малцинства;
- Бързо и мащабно развитие на военната индустрия и високите технологии[14].

За подобен мобилизационен проект говорят също А. Проханов и С. Кургинян, но те считат, че това може да се извърши от нови политически субекти, например създаденият от С. Кургинян проект „Суть времени“. Надеждата им е, че Путин ще съумее да съхрани държавността по време на третия мандат. И двамата са на мнение, че е преодолян само първият етап от опитите за оранжева дестабилизация на Русия и редица тежки проблеми предстоят в бъдеще.

[1] Караулов, А. Неизвестный Путин. <http://www.youtube.com/watch?v=QMxOzYJ--5M>

[2] Бъфет, Уорън. Накратко. – Сега, № 4386, 9 май 2012 г. <http://www.segabg.com/article.php?id=599850>

[3] Вж. http://russ-veda.blogspot.com/2012/02/blog-post_4115.html

[4] Minding Russia. http://3dblogger.typepad.com/minding_russia/

[5]RUSSIE. Oudaltsov, le nouveau communiste. – Le Nouvel Observateur. 15.03.12. <http://tempsreel.nouvelobs.com>

[6]Martin Sixsmith. – The New York Times. <http://www.nytimes.com/2012/03/18/books/review/russias-leader-pro>

[7] The Washington Post. <http://www.washingtonpost.com/world/europe/russian-tv-attack-draws-angry-protests/>

[8] Catherine Simon. – Le Monde.
http://www.lemonde.fr/livres/article/2012/03/15/moscou-ecrivains-contre-poutine_1669371_3260.html

[9] The Wall Street Journal.

http://online.wsj.com/article/SB10001424052702304692804577281210489679138.html?mod=googlenews_wsj

[10] The National Interest. <http://nationalinterest.org/commentary/what-putin-means-washington-6632>

[11] ВЖ. http://www.europaquotidiano.it/dettaglio/133358/irina_lantiputin_e_donna); ВЖ. (<http://blogs.ft.com/beyond-brics/2012/02/14/russian-elections-the-xx-factor/#axzz1mUmB61Lt>); ВЖ. (http://www.bbc.co.uk/russian/russia/2012/02/120214_prokhorov_new_party.shtml); ВЖ. (http://www.foreignpolicy.com/articles/2011/12/14/project_prokhorov?page=full

[12]http://online.wsj.com/article/SB10001424052702304363104577390441411574290.html?mod=googlenews_v

[13]<http://blogs.reuters.com/great-debate/2012/05/07/stop-the-pointless-demonization-of-putin/>

[14] ВЖ. <http://www.aif.ru/society/article/50236>